
BUĎ VŮLE TVÁ

„Škola modlitby pro mladé dámy (ale nejen pro ně)“

Katecheze č. 16

Materiál vytvořila © Annabell Sirovátková 2018 / 2019

Pomůcky

Kříž a jména z Fima + svíčka a zápalky, pracovní list „Prázdné ruce“ pro každého účastníka, jeden pro vedoucího a jeden navíc, list s textem Pieta van Breema, fixy, 20 mincí různé hodnoty, 1 bankovka (2000 Kč)

Cíl

Účastníci v hodině reflektují pojem Boží vůle a vlastní postoj k ní v souvislosti s prosbou Otčenáše „buď vůle Tvá“. Promyslí rovněž velký požadavek předat Bohu vedení vlastního života.

Účastníci mají lépe chápat, co Bůh svým požadavkem od nich konkrétně chce (jen dobré), nemá je to však vést k pasivitě, ani k urychleným interpretacím nezdarů, zvláště u druhých lidí. V ideálním případě mají účastníci ulehčeno rozhodnutí pro Boha.

Modlitba

Bože, náš nebeský Otče, říct „buď vůle tvá“ je možná těžší, než si myslíme. Dej nám zakusit, že ty jsi ten, který pro nás zamýšlí jen dobro. Nauč nás ti důvěřovat tak, abychom ti nabízeli všechno, co máme, a všechno, co jsme, jako tvoje skutečné děti. Amen.

Práce s textem Pieta van Breema

Na začátku výrazně a nahlas přečteme první část textu až po vyznačený přerýv končící větou „Bůh sám má hodně trpělivosti“.

*Poté **společně uvažujeme**, co plní naše ruce. Každý účastník dostane list s obrázkem prázdných dlaní. Uprostřed stolu dáme k dispozici fixy. Společně přemýšlíme (vedoucí skupinky dělá moderátora debaty), co bychom všechno mohli držet v ruce. Nakonec poskytneme účastníkům čas, aby měl každý možnost napsat do „svých“ dlaní věci,*

které se jich týkají. Tyto poznámky jsou určeny jen pro účastníky, nesdílí se. **Poté text dočteme až do konce.**

Symbolický úkon

Před zahájením diskuse lze ilustrovat přečtené symbolickým úkonem. Vezmeme volný list s nepopsanými dlaněmi, na dlaně položíme mince různé hodnoty tak, aby byly ruce úplně plné. Poté poprosíme jednoho účastníka, aby si vybral jednu minci a vzal si ji. Požádáme ostatní, aby sledovali prázdné místo a zkusili si uvědomit své pocity. Poté na toto místo položíme bankovku, složenou přibližně na velikost mince a opět ponecháme krátkou chvíli ticha (v souvislosti s textem účastníci chápou, že – zjednodušeně řečeno – když Bůh něco vezme, dává nám za to mnohem více).

Poté vysvětlíme: Na prázdné místo bychom nejspíš museli položit zlato nebo drahokam, tedy něco, co není jen nesmírně hodnotnější než to, co bylo vzato, ale něco, co je z úplně jiné látky. (Možnost: bankovky můžou odpovídat hodnotě minci: dvoukoruna ▶ dvoustekorunová bankovka, dvacetikoruna ▶ dvoutisícová bankovka)

Diskuse

List s textem, který jsme četli, položíme doprostřed stolu. Účastníci v rámci diskuse vznášejí své náměty, připomínky, nápady k tématu.

Důležité body, které by neměly být opomenuty:

- věci, které mám ve svých dlaních, nejsou špatné. Jen si nesmím myslet, že mi dokážou dát víc než Bůh. Mám dávat pozor, abych si k těmto věcem udržoval vztah určitého odstupu.
- Jak na vás působí představa, že nabídneme Bohu všechno?
- Nikdy nevykládejme druhému ztrátu něčeho milého jako Boží vůli! Ani s nejlepším úmyslem! Můžeme to takto vykládat jen pro sebe a jen, když dokážeme se ztrátou souhlasit.
- Zažil někdo z vás něco, co by souviselo s naším tématem?
- Jak rozumíte větě: „Základní podmínkou modlitby je moje touha, aby Bůh byl Bohem?“

Závěrečná modlitba

Společně můžeme zazpívat píseň **Dáváš mi lásku vzácnou** (Koinonia 194, <https://zpevnik.proscholy.cz/pisen/16/davas-mi-lasku-vzacnou>).

Můžeme poté navázat spontánní modlitbou chval, díky nebo proseb.

To podstatné je láska

Piet van Breemen SJ

Líbí se mi obraz otevřených dlaní. Během roků nebo desetiletí jsme toho všichni hodně nasbírali, možná s velkou námahou, a to teď držíme v našich rukou jako majetek, který chceme zachovat. Mohou to být hmotné věci, které dělají život příjemnějším, pohodlnějším, modernějším. Ale patří k tomu stejně tak myšlenky, přesvědčení a nápady, které mi vytanuly na mysli anebo které jsem převzal od ostatních, principy, které jsem si osvojil, a stejně tak vztahy, které pro mne hodně znamenají. Může tím být i moje práce, moje termíny, můj kalendář, moje zaměstnání a moje pověst, můj vliv a hodně dalších věcí. Toho všeho se držím. To prostě nedám z ruky. Na to nesmí nikdo sáhnout, protože mě stálo dost námahy tohle všechno vybudovat.

Ale – když se nyní modlím, pak se má dlaň otevře. Nemusím ji vyprázdnit. Jde spíše o to, abych ruce otevřel a s otevřenými dlaněmi setrval před Bohem, abych mu všechno nabídnul a měl trochu trpělivosti. Neboť Bůh sám má hodně trpělivosti.

Po nějaké době přijde a prohlédne si, co tam všechno mám; pak se na mě podívá a řekne: „Človče, máš toho hodně.“ „Ano,“ odpovím, „to je pravda, mám toho hodně, pravděpodobně mnohem více, než jsem si vědom.“ Když mi to Bůh takhle říká, cítím to: Je to pravda, mám velmi mnoho, možná příliš mnoho. Pak se mi podívá zpříma do očí a zeptá se: „Souhlasíš s tím, že si jednu věc vezmu?“ Nemějte strach: Bůh je gentleman, on si nevezme všechno. Tím si můžete být úplně jisti. Na druhé straně si umí docela dobře vybrat. Ano, má velmi dobrý cit. Zeptá se mě: „Souhlasíš, abych si tu jednu věc vzal?“ Zde jde o postoj modlitby. „Ano, smíš! Nikdo jiný by na to nesměl sáhnout, ale ty to smíš vzít. Když to chceš, můžeš si to vzít.“ A pak si tu věc s mým souhlasem vezme. Zůstanu dále takto sedět. Po nějaké době přijde ještě jednou – možná už začínám být trochu nervózní – a zeptá se mě: „Souhlasíš, abych ti jednu věc vložil do ruky?“ Neboť Bůh nejen bere, ale také dává. A opět jde o postoj modlitby: „Ano, smíš.“

Když tento postoj chybí, nemohu se modlit. Pak bude celý můj vztah k Bohu něco jako hledání a nové schovávání se. Jdu mu kousek naproti, ale jakmile se přiblížíme, znovu se stáhnou ze strachu, že mi chce něco vzít. Mohu to říct i jednodušeji: Základní podmínkou modlitby je moje touha, aby Bůh byl Bohem. Když tato touha chybí, jak se mám pak modlit? Pak je modlitba od začátku pouhá karikatura.

Tagore to jednou jasně řekl: „Mé srdce je sklíčené kvůli tíži jeho bohatství, které Ti nedal.“ Co před Bohem chráním, to mě zatěžuje.

A teď by bylo – myslím si – chyba, kdybyste začali přemýšlet: „No, co by všechno mohl vzít?“ Nedělejte to! Jinak se dostanete na špatnou stopu, protože pak si můžete vymyslet tisíc věcí. Ale to, co chce Bůh vzít, na to nemyslíte. Bůh je velmi originální, velmi nápaditý! A co je ještě důležitější: Díváte se tak špatným směrem. Jinými slovy: Nemám se dívat na své ruce a nemám se dívat, co je v nich. O to nejde. Mám se dívat na něj a důvěřovat mu. Když chce něco vzít z mých dlaní, je to vždy jen k mému dobru. Jinak by to nikdy neudělal. Miluje mně více než já sám sebe. Z Boha nemusím mít strach. Možná, když chcete mít strach, můžete mít strach sami ze sebe, proto můžete mít důvody. Ale strach z Boha mít nemusíte. Základní postoj modlitby je důvěra v Boha, že mě miluje, že mě hledá, že si přeje můj rozvoj. „Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti“(Jan 10,10) – právě to on chce. Takže jediné, co potřebujeme, je otevřenost pro Boha, otevřenost důvěry.

